

LBRIS

We know
books

JOHN GRISHAM

titluri publicate

THRILLER JURIDIC

Și vreme e ca să ucizi...

Firma

Cazul Pelican

Clientul

Camera morții

Omul care aduce ploaia

Juriul

Partenerul

Avocatul străzii

Testamentul

Frăția

Moștenitorii

Maestrul

Ultimul jurat

Mediatorul

Apelul

Asociatul

Mărturisirea

Litigiul

Șantajul

Șirul de platani

Muntele familiei Gray

Avocatul rebel

Informatorul

Negustorul de manuscrise

Barul Rooster

Ziua răzbunării

Îngerii dreptății

Uragan pe insula Camino

Lista judecătorului

SPORT

Campionul din Arkansas

Calico Joe

UMOR

Un altfel de Crăciun

Fotbal și pizza

POVESTIRI

Ford County

NONFICȚIUNE

Nevinovatul

TINERI

Theodore Boone: Puștiul avocat

Theodore Boone: Răpirea

Theodore Boone: Acuzatul

Theodore Boone: Amenințarea

JOHN
GRISHAM

...ȘI VINE VREMEA
ÎNDURĂRII

Traducere din limba engleză

GABRIEL STOIAN

N efericita căsuță se afla undeva în zona rurală, la aproape zece kilometri la sud de Clanton, unde se ajungea pe un drum vechi de țară, care nu ducea mai nicăieri. Casa nu se vedea dinspre drum și se ajungea la ea pe un drumeag sinuos presărat cu pietriș, care cobora, urca și se unduia, astfel încât noaptea lumina farurilor mătura ferestrele și ușa din față, ca și cum i-ar fi avertizat pe cei care așteptau înăuntru. Poziția izolată a casei sporea groaza iminentă.

Luminile farurilor au apărut în cele din urmă la mult timp după miezul nopții, spre dimineața zilei de duminică. Au măturat casa și au aruncat umbre tăcute și rău prevestitoare, care au dispărut când mașina a coborât o pantă, ajungând în apropiere de casă. Cei dinăuntru ar fi trebuit să doarmă de ore bune, însă somnul nu era posibil în acele nopți îngrozitoare. Aflată pe canapeaua din salon, Josie a inspirat adânc, a rostit o rugăciune scurtă și s-a apropiat de fereastră ca să vadă mașina. Se deplasa sinuos și se legăna ca de obicei ori era bine stăpânită? Era el beat ca întotdeauna în acele nopți sau renunțase la băutură? Josie purta un neglijeu îndrăzneț, ca să-i distragă atenția și probabil să îi schimbe dispoziția dintr-una violentă într-una romanțioasă. Mai purtase acel neglijeu și lui îi plăcuse.

Mașina a oprit alături de casă, iar ea l-a urmărit coborând. El a pornit împleticit și s-a împiedicat în câteva rânduri, iar Josie și-a făcut curaj pentru ceea ce avea să urmeze. S-a dus la bucătărie, unde

lumina era aprinsă, și așteptat. Alături de ușă, și în parte ascunsă într-un colț, era o bătă de baseball din aluminiu care îi aparținea fiului ei. O așezase acolo pentru cazul în care el s-ar fi luat de copii. Se rugase să aibă curajul de a o folosi, dar încă avea îndoieli. El s-a proptit greoi de ușa bucătăriei, apoi a scuturat clanța, ca și cum ar fi fost încuiată – dar nu era. În cele din urmă, cu o lovitură de picior, a deschis ușa, care s-a izbit de frigider.

Stuart era un bețiv violent, care nu se putea controla. Tenul palid de irlandez îi era congestionat, obrații îi erau stacojii, iar ochii îi luceau, radiind o flăcără stărnită de whisky pe care ea o văzuse de prea multe ori. Deși avea doar treizeci și patru de ani, Stuart începuse să încărunească și să chelească și încerca să ascundă asta pieptănându-și șuvițele rămase peste cap, dar după câte o noapte petrecută în bar, rămânea cu ele atârându-i peste urechi. Nu avea tăieturi sau vânătăi pe față, iar acesta era un semn bun – sau poate că nu. Îi plăcea să se încaiere în baruri, iar după câte o noapte violentă, de obicei își oblojea rănile și se ducea direct la culcare. Dacă însă avea parte de o seară fără nicio încăierare, venea acasă cu chef de scandal.

– Ce dracu' e cu tine trează la ora asta? s-a răstit el, în timp ce încerca să închidă ușa în urma lui.

Cât de calm putea, Josie i-a răspuns:

– Te așteptam, dragul meu. Ești bine?

– Nu-i nevoie să mă aștepți. Ce oră e, două dimineața?

Josie i-a zâmbit dulce, ca și cum totul ar fi fost bine. Cu o săptămână în urmă, hotărâse să se ducă în pat și să îl aștepte acolo. Stuart venise acasă târziu, apoi urcase la etaj și îi amenințase copiii.

– E cam două, a spus ea încet. Hai la culcare!

– De ce ești îmbrăcată în halul ăsta? Arăți ca o târfă. A trecut careva pe-aici în seara asta?

Asta devenise o acuzație obișnuită în ultima vreme.

– Sigur că nu, a răspuns ea. M-am pregătit pentru culcare.

– Ești o curvă.

– Hai, Stu! Mi-e somn. Vino să ne culcăm!

– Cine-i individul? a mârâit el, lăsându-se pe spate și reze-mându-se din nou de ușă.

– Cine e... cine? Nu e nimeni. Am stat aici toată noaptea, eu și copiii.

– Ești o curvă mincinoasă, știi asta?

– Stu, nu mint. Hai la culcare! E târziu.

– În seara asta am auzit pe cineva spunând că a văzut camioneta lui John Albert pe-aici acum vreo două zile.

– Cine-i John Albert?

– Auzi la ea, curva, nu știe cine-i John Albert! Știi prea bine cine-i John Albert. S-a îndepărtat de ușă și a făcut câțiva pași spre ea, pași nesiguri, încercând să-și păstreze echilibrul ținându-se de blatul din bucătărie. A arătat apoi cu degetul spre ea și a spus: Ești o curviștină și îi aduci aici pe vechii tăi prieteni. Te-am avertizat să nu...

– Stuart, ești singurul meu prieten. Ți-am spus asta de o mie de ori. De ce nu mă crezi?

– Pentru că ești o mincinoasă! Și te-am mai prins cu minciuna. Ai uitat de cardul ăla de credit? Târfă!

– Hai, Stu, asta a fost anul trecut și am depășit situația.

El s-a repezit spre ea și a prins-o de o încheietură cu mâna stângă, rotind larg mâna dreaptă. Cu palma desfăcută a plesnit-o apoi peste falcă. S-a auzit un pocnet puternic, oribil, de carne lovită peste carne. Josie a strigat de durere și de șoc. Își spusese să facă orice, numai să nu țipe, căci copiii ei erau la etaj, într-o cameră încuiată, ascultând și auzind totul.

– Încetează, Stu! a țipat ea, după care s-a prins cu mâinile de față și a încercat să își recapete suflul. Nu mă mai lovi! Ți-am promis c-o să plec și jur că am s-o fac!

El a hohotit gros și puternic și a zis:

– A, serios? Și acum unde-o să te mai duci, târfă mică? Înapoi în rulota aia din pădure? O să trăiești din nou în ea? A tras-o de

încheietură, răsucind-o, apoi și-a petrecut antebrațul gros în jurul gâtului ei și i-a mârâit la ureche: Curvo, n-ai unde să pleci, nici măcar la parcul de rulote în care te-ai născut.

În timp ce vorbea, a stropit-o cu salivă fierbinte și a răspândit duhoarea de whisky și de bere stătută peste urechea și fața ei.

Josie s-a smuls și a încercat să se elibereze, dar el i-a ridicat brațul până aproape de umăr, ca și cum ar fi vrut să îi rupă vreun os. Ea nu a putut face nimic altceva decât să țipe din nou și s-a gândit cu milă la copiii în timp ce făcea asta.

– Stu, îmi rupi brațul! Te rog, încetează!

El i-a coborât brațul câțiva centimetri, însă a apăsat-o mai tare. Apoi i-a spus la ureche cu glas șuierat:

– Unde să pleci? Ai un acoperiș deasupra capului, mâncare pe masă, o cameră pentru copiii ăia împuțiți ai tăi – și vorbești de plecare? Nu cred!

Ea s-a încordat și s-a mișcat șerpuit în încercarea de a se elibera, dar el era un bărbat puternic, cu un temperament dement.

– Stu, îmi rupi brațul! Te rog, dă-mi drumul!

În loc să îi dea drumul, el a tras-o și mai tare de braț, până când ea a scos un răcnet. L-a lovit cu călcâiul, nimerindu-l în fluierul piciorului, apoi s-a răsucit și, cu cotul brațului stâng, l-a nimerit în coaste. Asta l-a luat prin surprindere o clipă, dar nu l-a afectat prea mult; ei însă i-a permis să se elibereze și să răstoarne un scaun de bucătărie. Un alt zgomot care a speriat copiii.

El s-a năpustit spre ea ca un taur întărâtat, a prins-o de gât și a țintuit-o de perete, după care și-a înfipt unghiile în mușchii gâtului ei. Josie nu a mai putut striga, nici înghiți, nici răsufla, iar sticlirea dementă din ochii lui i-a confirmat că aceea era ultima lor ceartă și încăierare. Acela era momentul în care el avea să o ucidă. A încercat să îl lovească rapid cu piciorul, dând greș, iar el, într-o străfulgerare, i-a tras un pumn puternic în bărbie, care a făcut-o să își piardă cunoștința. S-a năruit pe podea și a aterizat pe spate, cu picioarele

desfăcute. Avea neglijelul deschis și sânii expuși. El a rămas alături de ea o secundă sau două pentru a-și admira opera.

– Târfa m-a lovit prima, a bolborosit el, după care s-a dus la frigider, a găsit o doză de bere, i-a desfăcut capacul cu un pocnet, a luat o sorbitură, s-a șters la gură cu dosul mâinii și a așteptat să vadă dacă ea avea să se trezească ori dacă avea să rămână pe jos toată noaptea. Josie nu se mișca, așa că el s-a apropiat și mai mult ca să se asigure că respira.

Fusese bătauș pe străzi toată viața și știa care era prima regulă: „Dă-le una tare-n barbă și-i liniștești imediat!”

În casă era liniște și neclintire, dar știa că la etaj se aflau copiii, care se ascundeau și așteptau.

*

Drew era cu doi ani mai mare decât sora lui, Kiera, însă, ca mai toate schimbările normale din viață, pubertatea întârzia. Avea șaisprezece ani, dar era scund pentru vârsta lui și îl irita statura proprie, mai ales când stătea alături de sora lui, care traversa încă o etapă stângace de dezvoltare. Cu toate acestea, ceea ce nu știau ei era că avuseseră tați diferiți și că dezvoltarea lor fizică n-avea să fie niciodată în armonie. Lăsând deoparte ereditatea, în acele momente erau legați unul de celălalt la fel de strâns ca oricare alți frați în timp ce ascultau îngroziți cum mama lor îndura o nouă bătaie.

Violența era în creștere, iar abuzurile deveniseră tot mai frecvente. O implorau pe Josie să plece, iar ea le promitea mereu, dar știau cu toții că nu aveau unde să se ducă. Ea îi asigura că lucrurile aveau să fie mai bune, că Stu era un bărbat cumsecade atunci când nu bea, iar ea era hotărâtă să îl iubească pentru a-l face să ducă o viață mai sănătoasă.

Nu aveau unde pleca. Ultimul lor „cămin“ fusese o rulotă veche aflată în curtea din spate a unei rude îndepărtate, căreia îi era rușine să îi știe pe proprietatea sa. Toți trei știau că îndurau viața cu

Stu doar pentru că el avea o casă adevărată, din cărămidă și cu acoperișul din tablă. Nu mureau de foame, deși încă aveau amintiri dureroase și despre asemenea momente, și mergeau la școală. Adevărat, școala era sanctuarul lor, pentru că Stu nu se apropia niciodată de acel loc. Existau probleme – progrese lente la învățatură pentru Drew, prea puțini prieteni pentru amândoi, haine vechi, cozi la cantina care distribuia hrană gratis –, dar la școală măcar erau departe de Stu și se simțeau în siguranță. Chiar și când era treaz, lucru care, din fericire, se întâmpla mai tot timpul, el se dovedea un nemernic respingător, care era iritat de faptul că trebuia să le ofere sprijin copiilor. Nu avusese copii, pentru că nu își dorise, dar și pentru că cele două căsnicii ale lui se încheiaseră la scurtă vreme după ce începuseră. Era o brută, pentru care casa era castelul propriu. Copiii erau oaspeți nepoftiți, poate chiar intruși, și, prin urmare, ei trebuiau să facă toate treburile grele. Având la dispoziție muncitori gratis, reușea tot timpul să facă liste nesfârșite de corvezi, cele mai multe având menirea de a ascunde faptul că el era doar un neghiob leneș. La cea mai neînsemnată încălcare a cuvântului lui, îi blestema pe copii și îi amenința. Cumpăra mâncare și bere pentru el și insistă ca Josie să asigure hrana „lor“ din salariul ei mizer.

Însă corvezile, problemele legate de mâncare și intimidările nu se comparau nici pe departe cu violențele.

*

Josie abia răsufla și nu se mai mișca. El a rămas deasupra ei și s-a uitat lung la sânii ei, regretând, ca întotdeauna, că nu erau mai mari. La naiba, până și Kiera avea țâțe mai dezvoltate. Gândul l-a făcut să zâmbească și a hotărât să arunce o privire. A traversat salonul mic și cufundat în întuneric și a început să urce treptele, făcând cât mai puțin zgomot, ca să nu îi sperie. Ajuns la jumătatea scării, a strigat cu vocea sa ascuțită de bețiv, pe un ton aproape jucăuș:

– Kiera, oh, Kiera...

În beznă, Kiera s-a cutremurat de teamă și l-a strâns mai tare de braț pe Drew. Stu a continuat să urce, călcând apăsat pe treptele de lemn.

– Kiera, oh, Kiera...

A deschis mai întâi ușa camerei lui Drew, care era neîncuiată, apoi a trântit-o. A răsucit clanța ușii Kierei și a constatat că era încuiată.

– Ha-ha, Kiera, știi că ești acolo. Deschide ușa!

S-a lăsat pe ușă cu un umăr.

Copiii stăteau împreună la capătul patului îngust și priveau fix spre ușă. În ea era proptit un drug ruginit din metal pe care Drew îl găsisese în hambar, cu care încropise un opritor de ușă, rugându-se amândoi ca el să reziste. Un capăt era proptit în ușă, iar celălalt, în cadrul metalic al patului. Când Stu a început să forțeze clanța, după cum făcuseră la o repetiție, Drew și Kiera s-au lăsat pe drugul din metal ca să sporească presiunea lui în ușă. Exersaseră această situație și erau aproape siguri că ușa avea să reziste. Plănuiseră și un atac asupra lui Stu dacă acesta reușea să spargă ușa. Kiera trebuia să se înarmeze cu o rachetă veche de tenis, iar Drew avea să scoată din buzunar un mic tub cu spray iritant și să-l folosească. Josie îl cumpărase pentru ei, pentru orice eventualitate. Se putea întâmpla ca Stu să îi bată din nou, dar măcar aveau să cadă luptând.

Stu putea sparge ușa cu ușurință. Făcuse asta cu o lună în urmă, apoi declanșase un scandal monstru când o ușă nouă îl costase o sută de dolari. La început, insistase ca Josie să o plătească, apoi dorise bani de la copii, după care încetase să mai comenteze.

Kiera încremenise de spaimă și plângea tăcut, dar se și gândea că ceea ce se întâmpla era neobișnuit. Dățile precedente când el pătrunsese în camera ei, nu fusese nimeni acasă. Nu existaseră martori, iar el o amenințase că avea să o omoare dacă ar fi povestit. Stu o redusese la tăcere pe mama ei. Oare plănuia să îi facă și lui Drew vreun rău și să-l amenințe?

– Oh, Kiera, o, Kiera, a spus el cântat în mod ridicol, proptindu-se încă o dată în ușa.

Vocea îi era ceva mai domoală, ca și cum ar fi fost gata să renunțe.

Cei doi copii au apăsat drugul din metal și au așteptat o explozie, dar Stu a rămas tăcut. După aceea s-a retras, iar zgomotul pașilor lui s-a stins pe scară. Se lăsase liniștea.

Însă nu se auzea niciun sunet din partea mamei lor, ceea ce era totuna cu sfârșitul lumii. Ea rămăsese jos, moartă sau lipsită de cunoștință, pentru că altfel el nu ar fi urcat la etaj – sau ar fi făcut-o după o ceartă feroce. Josie avea să îi scoată ochii în somn dacă le mai făcea vreun rău copiilor ei.

*

Secundele și minutele s-au scurs dureros de încet. Kiera a încetat să plângă și au rămas amândoi pe marginea patului, așteptând ceva, un zgomot, o voce, o ușă trântită. Dar nu se auzea nimic.

În cele din urmă, Drew a spus în șoaptă:

– Trebuie să ne mișcăm.

Kiera rămăsese ca împietrită și nu i-a putut răspunde.

– Mă duc să văd ce face mama, i-a spus el. Tu rămâi aici cu ușa încuiată. Ai înțeles?

– Nu pleca.

– Trebuie. S-a întâmplat ceva cu mama, altfel ar fi urcat la noi. Sunt sigur că a pățit ceva rău. Stai liniștită și ține ușa încuiată.

A dat deoparte drugul și a deschis ușa fără să facă zgomot. S-a uitat spre scară și nu a văzut nimic altceva decât întunericul și lumina slabă a becului aprins pe verandă. Kiera s-a uitat cu atenție și a închis ușa în urma lui. Drew a făcut primul pas în jos, pe scară, ținând strâns în mână tubul cu spray iritant și gândindu-se cât de grozav ar fi fost să îl pulverizeze pe ticălos în față cu un nor de otrăvă, să-i ardă ochii și poate să îl orbească. Încet, a coborât pas cu pas, fără să facă niciun zgomot. Ajuns în salon, s-a oprit și, nemișcat,

a tras cu urechea. A auzit un sunet dinspre dormitorul lui Stu, aflat la capătul holului scurt. Drew a mai așteptat un moment, sperând că Stu o dusesse pe Josie în pat după ce o bătuse. Lumina din bucătărie rămăsese aprinsă. S-a uitat pe după ușă și a văzut tălpile ei dezgolate și nemișcate, apoi și picioarele. S-a lăsat brusc în genunchi și s-a strecurat pe sub masă, spre ea, după care a tras-o de un braț destul de tare, dar nu a rostit niciun cuvânt. Orice sunet îl putea aduce acolo pe Stu. A observat sânii ei dezgoliți, dar era prea înspăimântat ca să simtă vreo jenă. A zguduit-o din nou de braț și a spus șuierat:

– Mamă, mamă, trezește-te!

Însă nu a primit niciun răspuns. Partea stângă a feței ei era învițită și umflată și el a fost convins că nu mai respira. Și-a șters ochii și s-a retras, după care s-a târât spre hol. La capătul lui, ușa camerei lui Stu era deschisă, iar pe masă era o lampă aprinsă care dădea o lumină slabă și, după ce și-a concentrat privirea, Drew a văzut o pereche de ghete atârând din pat. Cele cu botul ascuțit, din piele de șarpe, preferatele lui. Drew s-a ridicat și s-a dus repede în dormitor, iar acolo, răsfirat de-a curmezișul patului, cu brațele larg desfăcute și întinse de o parte și de alta a capului și complet îmbrăcat, era Stuart Kofer, care dormea ca într-o comă. Când Drew s-a uitat la el cu o ură neascunsă, bărbatul chiar a scos un sforăit.

Drew a urcat scara în goană și, când Kiera a deschis ușa, a strigat:

– E moartă, Kiera, mama e moartă! A omorât-o. Zace pe podeaua din bucătărie și e moartă.

Kiera s-a chircit, apoi a țipat și s-a prins de fratele ei. Amândoi au izbucnit în lacrimi când au coborât în bucătărie, unde au ridicat capul mamei lor și l-au ținut între palme. Kiera plângea și șoptea:

– Trezește-te, mamă! Te rog să te trezești!

Drew a prins-o pe mama lui de încheietura unei mâini și a încercat să îi verifice pulsul, dar nu era sigur că făcea asta cum trebuia. Nu a simțit însă nimic.

– Trebuie să sunăm la 911, a spus el.

– El unde e? a întrebat ea, privind în jur.

– În pat, doarme. Cred că a leșinat

– Eu o țin pe mama. Tu du-te să telefonezi!

Drew s-a dus în salon, a aprins o lumină, a ridicat telefonul și a format numărul. După câteva apeluri, dispecera a spus:

– 911. Ce urgență aveți?

– Mama mea a fost omorâtă de Stuart Kofer. E moartă.

– Fiule, cine ești?

– Drew Gamble. Mama mea e Josie. E moartă.

– Și unde locuiești?

– În casa lui Stuart Kofer, pe Bart Road. 14-14 Bart Road. Vă rog să trimiteti pe cineva să ne ajute.

– Bine, bine! Oamenii sunt pe drum. Și spui că a murit? De unde știi?

– Fiindcă nu mai respiră. Fiindcă Stuart a bătut-o din nou, ca întotdeauna.

– Stuart Kofer e în casă?

– Da, e casa lui, iar noi doar locuim aici. A venit din nou beat și a bătut-o pe mama. A omorât-o. L-am auzit făcând asta.

– Și acum unde e?

– În patul lui. Fără cunoștință. Vă rog să vă grăbiți.

– Rămâi pe fir, bine?

– Nu pot. Mă duc să văd de mama.

Apoi a închis și a luat o pătură de pe canapea. Kiera ținea capul lui Josie în poală, mângâind-o ușor pe păr în timp ce plângea și spunând întruna:

– Hai, mamă, te rog să te trezești! Te rog! Nu ne părăsi, mamă!

Drew și-a acoperit mama cu pătura, apoi s-a așezat lângă picioarele ei. A închis ochii, s-a ciupit de nas și a încercat să se roage. În casă era liniște și nimic nu se mișca; singurele sunete erau scâncetele Kierei în timp ce o ruga pe mama ei. Au trecut multe minute și Drew și-a dorit în tot acest timp să nu mai plângă și să facă ceva pentru a

le proteja. Chiar dacă acum dormea, Stuart se putea trezi, iar dacă îi prindea la parter, avea să se înfurie și să îi bată.

Mai făcuse asta și în alte rânduri: se îmbăta, se înfuria, amenința, plesnea, își pierdea cunoștința, după care se trezea, gata să o ia de la capăt.

Apoi Stu a fornăit, scoțând un sunet tipic pentru un bețiv, iar Drew s-a temut că el s-ar fi putut trezi din beție.

– Kiera, stai pe loc! i-a spus Drew, dar ea nu l-a auzit.

Era ca în transă și își mângâia întruna mama, în timp ce pe obraji i se scurgeau lacrimi.

Încet, Drew s-a îndepărtat târâș și a ieșit din bucătărie. În hol, s-a ghemuit, apoi a mers în vârful picioarelor înapoi în dormitorul în care era Stuart, care nu se clintise. Ghetele încă îi atârnavă din pat. Corpul lui masiv era prăvălit de-a curmezișul velințelor. Avea gura larg deschisă, de parcă ar fi vrut să prindă muște cu ea. Drew s-a uitat la el cu o ură care aproape l-a orbit. După luni întregi de încercări, bruta reușise în cele din urmă să o ucidă pe mama lor și cu siguranță avea să îi ucidă și pe ei. Și nimeni nu l-ar fi deranjat pe Stuart, pentru că avea legături și cunoștea persoane importante, lucru cu care se lăuda deseori. Ei nu erau decât niște gunoaie albe, eșuați din parcurile cu rulote, dar Stuart era puternic pentru că avea pământ și purta o insignă.

Drew a făcut un pas înapoi și s-a uitat de-a lungul holului, spre locul în care mama lui zăcea pe podea, iar sora lui îi ținea capul și se văicărea cu glas scăzut, cu totul detașată. Apoi s-a dus spre un colț al dormitorului, la masa mică de lângă partea de pat în care dormea Stuart, unde își ținea pistolul, centura groasă, tocul și insigna în formă de stea. A scos pistolul din toc și și-a dat seama cât de greu era. Pistolul, un Glock de 9 mm, era folosit de toți oamenii din forțele de ordine. Era împotriva regulilor ca un pistol ca acela să ajungă în mâna unui civil. Stu nu lua în seamă regulile stupide, iar într-o zi, nu demult, când era treaz și în toane bune, lucru care se întâmpla

rareori, îl dusesse pe Drew pe pășunea din spatele casei și îi arătase cum să mânuiască arma și să tragă cu ea. Stu crescuse între arme, dar nu și Drew, de aceea Stu râsese de neștiința lui. Se lăudase că ucisese prima căprioară când avea doar opt ani.

Drew trăsesse cu pistolul de trei ori, ratând rău de tot o țintă pentru tras cu arcul, și îl speriaseră reculul și zgomotul făcut de armă. Stu râsese de timiditatea lui, apoi trăsesse șase gloanțe exact în centrul țintei.

Drew a luat pistolul în mână dreaptă și l-a examinat. Știa că era încărcat, deoarece armele lui Stu erau întotdeauna gata de tragere. Într-o debara exista un rastel plin cu puști și arme de vânatoare, toate încărcate.

Depart de el, Kiera se tânguia și plângea, iar în fața lui, Stu sfârșea; curând, în casă aveau să năvălească polițiștii, care probabil ar fi făcut foarte puține lucruri, așa cum se mai întâmplase. Nimic. Nimic pentru a-i proteja pe Drew și pe Kiera, nici măcar acum, când mama lor zăcea moartă pe podeaua din bucătărie. Stuart Kofler o ucisese, iar el avea să le spună minciuni polițiștilor, care aveau să îl creadă. După aceea, fără mama lor, Drew și sora lui aveau de înfruntat un viitor și mai întunecat.

Drew a ieșit din cameră ținând pistolul în mână și a mers încet spre bucătărie, unde nu se schimbaseră nimic. A întrebat-o pe Kiera dacă mama lor respira, dar ea nu i-a răspuns, ci a continuat să plângă. Drew a intrat în salon și s-a uitat pe fereastră, în întuneric. Chiar dacă avea un tată, nu îl cunoștea și s-a întrebat încă o dată unde era bărbatul familiei. Unde era șeful, înțeleptul care să le ofere sfaturi și protecție? El și Kiera nu cunoscuseră niciodată siguranța oferită de doi părinți. Cunoscuseră alți tați când fuseseră dați în plasament, precum și avocați tineri care încercaseră să îi ajute, dar el și sora lui nu se bucuraseră de îmbrățișarea caldă a unui bărbat în care să poată avea încredere.

Răspunderea cădea pe umerii lui, pentru că era cel mai mare. Dacă mama lor era moartă, nu avea de ales, trebuia să devină bărbat. Doar el putea să îi salveze pe amândoi de un coșmar aproape nesfârșit.

Un zgomot l-a făcut apoi să tresară. Fusese un geamăt ori un forțănit – ori un sunet asemănător – venit dinspre dormitor, iar somiera sau salteaua scosese un scârțâit, ca și cum Stu s-ar fi mișcat, revenind la viață.

Drew și Kiera nu mai puteau suporta situația. Sosise momentul, singura lor șansă de a supraviețui era la îndemână, iar Drew trebuia să acționeze. Revenind în dormitor, s-a uitat lung la Stu, aflat încă pe spate, ca și mort pentru lume – însă, lucru ciudat, o gheată îi ieșise din picior și ajunsese pe podea. Chiar merita să fie mort. Drew a închis ușa încet, ca și cum ar fi vrut să o ferească pe Kiera de orice amestec. Cât de ușor avea să fie? Apoi a strâns pistolul în ambele mâini. Și-a ținut răsuflarea și a coborât arma până când capătul țevii a ajuns la doi centimetri de tâmpla stângă a lui Stu.

Închizând ochii, a apăsat pe trăgaci.

Kiera nu a ridicat privirea. Mângâind-o pe păr pe mama ei, l-a întrebat:

– Ce-ai făcut?

– L-am împușcat, a spus Drew cu un aer detașat. În glasul lui nu se simțea nicio undă de teamă sau de regret. L-am împușcat.

Ea a dat din cap și nu a mai scos nicio vorbă. Drew s-a dus în salon și s-a uitat din nou pe fereastra din fața casei. Unde erau luminile roșii și albastre? Unde erau ajutoarele? Telefonezi și anunți că mama ta a fost ucisă de o brută și nu apare nimeni. Apoi a aprins o lampă și a aruncat o privire la ceas. 2.47. Avea să își amintească întotdeauna momentul exact în care îl împușcase pe Stuart Kofer. Îi tremurau mâinile, pe care le simțea amorțite, și urechile îi țuiau, dar la acea oră nu avea niciun regret pentru că îl ucisese pe omul care îi omorâse mama. S-a întors în dormitor și a aprins luminile din tavan. Arma era alături de capul lui Stu, care avea o gaură mică și urâtă în partea stângă. Stu avea ochii deschiși, ațintiți spre tavan. Un cerc de sânge roșu și sclipitor se întindea treptat pe cearșaf.

Drew s-a întors apoi în bucătărie, unde nu se schimbase nimic. A revenit în salon, a mai aprins o lumină, a deschis ușa din față și s-a așezat pe șezlongul lui Stu. Acesta ar fi făcut o criză dacă ar fi prins pe cineva așezat pe tronul lui. Chiar mirosea la fel ca el – a fum de țigară, sudoare uscată, piele veche, whisky și bere. După câteva minute,

Drew a ajuns la concluzia că detesta acel șezlong, așa că a tras un scăunel până la fereastră ca să aștepte apariția luminilor.

Primele au fost albastre, licărind și rotindu-se furioase, iar când au ajuns în vârful ultimei pante a aleii, Drew s-a simțit brusc cuprins de spaimă și a început să respire greu. Veneau să îl aresteze. Urma să plece de acolo încătușat, pe bancheta din spate a mașinii de patrulă a unui adjunct de șerif, și nu putea face nimic pentru a împiedica asta.

După aceea a sosit o ambulanță cu lumini roșii, urmată de o altă mașină de poliție. După ce se aflase că erau, de fapt, două cadavre, nu unul, fusese trimisă și a doua ambulanță, urmată de o altă mașină de poliție.

Josie încă avea puls, astfel că a fost întinsă imediat pe o brancardă, iar ambulanța a pornit în viteză spre spital. Drew și Kiera au rămas sechestrați în salon, spunându-li-se să nu se miște de acolo. Unde să plece? În casă erau aprinse toate luminile, iar poliștii mișunau prin fiecare cameră.

Șeriful Ozzie Walls a sosit singur și a fost întâmpinat în fața casei de Moss Junior Tatum, adjunctul lui principal, care i-a raportat:

– Se pare că, aseară, Stuart Kofer a venit acasă târziu, s-a certat cu Josie, iar el a bătut-o, după care a adormit în patul lui. Puștiul i-a luat arma și l-a împușcat o dată în cap. A murit instantaneu.

– Cu puștiul ai vorbit?

– Da. Drew Gamble, șaisprezece ani, fiul prietenei lui Kofer. N-a spus prea multe. Cred că e în stare de șoc. Sora lui, Kiera, de paisprezece ani, a zis că trăiesc aici de aproape un an și că Stuart se purta abuziv, bătând-o tot timpul pe mama ei.

– Kofer a murit? a întrebat Ozzie, nevenindu-i să creadă.

– Domnule, Stuart Kofer e mort.

Ozzie a scuturat din cap dezgustat și stupefiat, apoi s-a îndreptat spre ușa din față, care era deschisă larg. Înăuntru s-a oprit și s-a uitat la Drew și la Kiera, care stăteau alături pe canapea, privind amândoi în podea și străduindu-se să ignore haosul din jur. Ozzie a vrut să

spună ceva, dar a renunțat. L-a urmat pe Tatum în dormitor, unde nu fusese atins nimic. Pistolul era pe cearșaf, la un sfert de metru de capul lui Kofer, iar în mijlocul patului se formase un cerc mare de sânge. În cealaltă parte a capului, ieșirea glonțului azvârlise un fragment din craniu, iar picăturile de sânge și de materie cenușie fuseseră proiectate pe cearșaf, pe perne, pe tăblia patului și pe perete.

Ozzie avea paisprezece adjuncți cu normă întreagă, iar din acel moment, treisprezece. Plus șapte cu normă redusă, împreună cu mai mulți voluntari decât simțea nevoia. Era șerif al comitatului Ford din 1983, fiind ales în urmă cu șapte ani după o victorie istorică. Asta pentru că, la acea dată, era singurul șerif de culoare din Mississippi și primul dintr-un comitat cu o populație predominant albă. În șapte ani nu pierduse niciun om. DeWayne Looney se alesese cu piciorul distrus în incidentul armat din tribunal, care îl adusese pe Carl Lee Hailey în fața instanței în 1985, dar Looney încă era în activitate.

Iar acum, în toată hidoșenia aceea, pierduse primul om. Și încă pe Stuart Kofer, unul dintre cei mai buni și sigur cel mai curajos dintre adjuncți, din cadavrul căruia continuau acum să se scurgă diferite fluide.

Ozzie și-a scos pălăria, a rostit o scurtă rugăciune și a făcut un pas în spate. Fără să își dezlipească ochii de la Kofer, a spus:

– Uciderea unui ofițer de poliție. Cheamă băieții de la poliția statală ca să se ocupe de anchetă. Să nu atingi nimic. Apoi s-a uitat la Tatum și l-a întrebat: Ai vorbit cu puștii?

– Da.

– Aceeași poveste?

– Da, domnule. Băiatul refuză să vorbească. Sora lui spune că el l-a împușcat. Au crezut că mama lor este moartă.

Ozzie a dat din cap și a analizat situația.

– În regulă, nu-i mai întrebi nimic pe puști – fără interogatorii. Din momentul ăsta, tot ce face va fi folosit de avocați. Să ducem

copiii la închisoare, dar fără prea multă zarvă. De fapt, urcă-i în mașina mea.

– Cătușe?

– Sigur. Pentru băiat. Au ceva rude pe aici?

Adjunctul Mick Swayze și-a dres glasul și a răspuns:

– Nu cred, Ozzie. L-am cunoscut foarte bine pe Kofer, iar fata asta care trăia cu el a avut o viață grea, din câte spunea. Un divorț, probabil două. Nu știu de unde e, dar el zicea că nu-i din zonă. Am venit aici acum câteva săptămâni, chemat pentru o altercație casnică, dar ea nu a vrut să depună reclamație.

– Bine. Lămurim noi situația. Eu duc copiii la închisoare. Moss, tu vii cu mine! Mick, tu rămâi aici!

Când i s-a cerut să se ridice, Drew a făcut-o și a întins mâinile.

Procedând cu blândețe, Tatum a încătușat suspectul cu mâinile în față și l-a condus afară din casă, până la mașina șerifului. Pe coama dealului se vedeau multe lumini de girofaruri. Vestea că fusese ucis un ofițer de poliție se răspândise cu repeziciune și toți polițiștii aflați în timpul liber voiau să arunce o privire la locul faptei.

*

Ozzie a ocolit celelalte mașini de patrulare și ambulanțele și a coborât pe aleea care ducea spre drumul principal. A aprins girofarul și a apăsat pedala de accelerație.

– Domnule, putem să o vedem pe mama? a întrebat Drew.

Ozzie s-a uitat la Tatum și i-a spus:

– Pornește casetofonul.

Tatum a scos un casetofon mic dintr-un buzunar și l-a pornit.

– Bun, acum înregistrăm tot ce se vorbește, a spus Ozzie. Sunt șeriful Ozzie Walls și astăzi e 25 mai 1990, ora trei și cincizeci și unu dimineața. Conduc spre închisoarea comitatului Ford împreună cu adjunctul de șerif Moss Junior Tatum, aflat pe scaunul din față, iar pe bancheta din spate îi avem pe... care ți-e numele complet, fiule?

LIBRIS | Drew Allen Gamble. We know books

– Vârsta?
 – Şaisprezece ani.
 – Şi numele tău, domnişoară?
 – Kiera Gale Gamble, paisprezece ani.
 – Şi numele mamei?
 – Josie Gamble. Are treizeci şi doi de ani.
 – În regulă. Vă sfătuiesc să nu vorbiţi despre ceea ce s-a întâmplat în noaptea asta decât după ce veţi avea un avocat. Aţi înţeles?

– Da, domnule.

– Aţi întrebat de mama voastră, adevărat?

– Da, domnule. Trăieşte?

Ozzie a aruncat o privire spre Tatum, care a ridicat din umeri şi a spus în microfon:

– Din câte ştim, Josie Gamble este în viaţă. A fost dusă de la locul faptei cu o ambulanţă şi probabil că a ajuns deja la spital.

– Putem merge s-o vedem? a întrebat Drew.

– Nu, nu acum, a răspuns Ozzie.

Au rulat în tăcere preţ de câteva momente, apoi Ozzie a spus în direcţia casetofonului:

– Tu ai ajuns primul la locul faptei, corect?

– Da, a răspuns Tatum.

– Şi i-ai întrebat pe aceşti doi puşti ce s-a întâmplat?

– Da. Băiatul, Drew, nu a spus nimic. Am întrebat-o pe Kiera, sora lui, dacă ştie ceva, iar ea a spus că fratele ei l-a împuşcat pe Kofer. Imediat după aceea, nu am mai pus nicio întrebare. Era foarte clar ce se întâmplase.

Aparatul de radio a scos câteva cârâituri şi întregul comitat Ford, chiar şi pe întuneric, a părut deodată viu. Ozzie a dat volumul mai mic şi a rămas tăcut. A continuat să accelereze până când Fordul lui mare, de culoare cafenie, a început să gonească pe linia de centru a şoselei, cu motorul urlând, parcă provocând orice parazit să se aventureze pe panglica de asfalt.

Îl angajase pe Stuart Kofer în urmă cu patru ani, când acesta se întorsese în comitatul Ford după o carieră militară scurtă. Stuart reuşise destul de bine să explice de ce fusese dat afară din armată¹, susţinând că fusese vorba doar despre aspecte tehnice şi despre neînţelegeri – şi așa mai departe. Ozzie îi dăduse o uniformă, îl angajase de probă timp de şase luni, apoi îl trimisese la Academia din Jackson, unde avusese rezultate excelente. Cât era în serviciu, nu existau plângeri. Kofer devenise peste noapte o legendă după ce, singur, prinsese trei traficanti de droguri din Memphis care se rătăciseră în zona rurală a comitatului Ford.

În timpul liber, era o altă problemă. Ozzie îl săpunise zdravăn cel puţin de două ori după ce i se raportase că omul se îmbătase şi făcuse scandal în public, iar Stuart, în mod tipic, îşi ceruse iertare în lacrimi şi promisese că avea să îşi schimbe conduita, jurându-i fidelitate lui Ozzie şi departamentului în care lucra. Şi se dovedea de o fidelitate feroce.

Ozzie nu îi suporta multă vreme pe ofiţerii dezagreabili, astfel că jigodiile nu rezistau prea mult în poliţie. Kofer era unul dintre cei mai cunoscuţi ajutori de şerif şi îi plăcea să se ofere voluntar în cadrul acţiunilor şcolare şi cluburilor civice. Cum fusese în armată şi văzuse lumea, devenise o ciudăţenie printre colegii lui mai de la ţară, dintre care cei mai mulţi abia dacă trecuseră graniţa statului. În public, era un ajutor de nepreţuit, un ofiţer foarte sociabil, care avea întotdeauna pregătite o glumă şi un zâmbet, care ţinea minte numele tuturor şi căruia îi plăcea să meargă pe jos prin Lowtown, cartierul negrilor, fără armă şi având bomboane pentru copii.

În viaţa lui personală existau probleme, însă, ca fraţi de arme, colegii încercaseră să le ţină secrete faţă de Ozzie. Tatum, Swayze şi cei mai mulţi dintre ajutoarele de şerif ştiau câte ceva despre latura

¹ În original, *dishonorable discharge*, eliberare din serviciul militar fără drepturi sau beneficii, pentru comiterea de fapte grave, în urma unei hotărâri luate de o curte marţială din cadrul armatei SUA (n. tr.)

întunecată a vieții lui Stuart, dar era mai ușor să ignore asta și să sperie că lucrurile se vor îndrepta și că nimeni nu va fi vătămat.

Ozzie a aruncat din nou o privire în oglinda retrovizoare și s-a uitat la Drew printre umbre. Avea capul plecat, ochii închiși și nu scotea niciun sunet. Și, cu toate că era deconcertat și furios, lui Ozzie îi venea greu să își imagineze că acel puști era un criminal. Firav, mai scund decât sora lui, palid, timid, evident copleșit de situație, puștiul putea trece drept un adolescent de doisprezece ani.

Rulând cu motorul turat pe străzile întunecate din Clanton, au ajuns curând în fața închisorii, ce se afla la două intersecții de piața mare. În fața ușii principale, un ajutor stătea împreună cu un bărbat care ținea în mână un aparat de fotografiat.

– O, drace, a exclamat Ozzie. Ți-a Dumas Lee, nu?

– Din păcate, da, a răspuns Tatum. Cred că s-a dus vestea. În prezent, toți au scanere pentru poliție.

– Rămâi în mașină.

Ozzie a coborât, a trântit portiera și s-a dus direct spre reporter, care dădea deja din cap.

– Dumas, n-o să obții nimic, i-a spus el cu asprime în glas. E vorba despre un minor și n-o să obții nici numele, nici poza lui. Șterge-o de aici!

Dumas Lee era unul din cei doi reporteri de teren ai ziarului *The Ford County Times* și îl cunoștea bine pe Ozzie.

– Poți confirma că a fost ucis un ofițer?

– Nu confirm nimic, îți dau zece secunde să pleci de aici, altfel te încățușez și te bag înăuntru. Hai, valea!

Reporterul s-a îndepărtat pe furiș și curând a dispărut în întuneric. Ozzie l-a urmărit, apoi el și Tatum i-au dus pe cei doi puști în închisoare.

– Vreți să faceți procedurile acum? a întrebat gardianul.

– Nu, o s-o facem mai târziu. Să-i ducem în celula pentru delinvenți juvenili!

Avându-l în spate pe Tatum, Drew și Kiera au fost conduși de-a lungul unui perete din grătii, pe un hol îngust, până la o ușă groasă din metal, prevăzută cu o fereastră. Gardianul a deschis-o și cei doi au pătruns în încăpere. Înăuntru erau două paturi înguste și un scaun murdar de WC într-un colț.

– Scoate-i cătușele! a spus Ozzie. Tatum a executat ordinul, iar Drew și-a frecat imediat încheieturile. O să stați aici câteva ore, le-a spus Ozzie.

– Vreau să-mi văd mama, a spus Drew, ceva mai hotărât decât se aștepta Ozzie.

– Fiule, în momentul de față nu ai dreptul să vrei nimic. Ești arestat pentru uciderea unui ofițer de poliție.

– Mi-a omorât mama!

– Din fericire, mama ta nu e moartă. O să mă duc la spital ca să văd cum se simte. Când mă întorc, o să-ți spun ce-am aflat. Asta e tot ce pot face.

– Eu de ce sunt în închisoare? a întrebat Kiera. Doar n-am făcut nimic.

– Știu. Ești în închisoare pentru propria ta siguranță. Dacă te eliberăm peste câteva ore, unde te duci?

Kiera s-a uitat la Drew, fiind evident că niciunul nu știa ce ar fi făcut.

– Aveți ceva rude prin zonă? Mătuși, unchi, bunici? Pe cineva?

O clipă au ezitat amândoi, după care au scuturat din cap în semn că nu.

– Bun. Tu ești Kiera, corect?

– Da, domnule.

– Dacă ar fi să chemi pe cineva chiar acum, ca să te scoată de aici, la cine ai apela?

Ea și-a privit propriile picioare și a clătinat din cap.

– La predicatorul nostru, fratele Charles.

– Charles și mai cum?

– Charles McGarry, din Pine Grove

Ozzie își închiptuise că îi știa pe toți predicatorii, dar probabil că acesta scăpase neobservat de el. Realitatea era că în comitat existau trei sute de biserici. Cele mai multe erau congregații mărunte, risipite în zona rurală, cunoscute toate pentru faptul că se certau, se dezbinau și rămâneau fără predicatori. Oricui i-ar fi fost imposibil să fie la curent tot timpul. Uitându-se la Tatum, a spus:

– N-am auzit de el.

– Îl cunosc eu. E un tip de treabă.

– Dă-i un telefon, trezește-l și cere-i să vină aici! Apoi s-a uitat la copii și a adăugat: Vă lăsăm aici, unde sunteți în siguranță. O să vi se aducă ceva de mâncare și de băut. Vă rog să vă faceți comenzi. Eu mă duc la spital.

Inspirând adânc, s-a uitat la ei fără niciun sentiment de compătimire. Preocuparea lui principală era moartea unui adjunct, iar acum se uita la ucigaș. Cu toate acestea, cei doi erau atât de pierduți și de patetici, încât îi venea greu să dorească răzbunarea.

Kiera și-a ridicat ochii în lacrimi și a întrebat:

– Domnule, chiar a murit?

– Sigur.

– Îmi pare rău, dar o bătea mult pe mama și ne bătea și pe noi.

Ozzie a ridicat ambele brațe în aer și a spus:

– Să ne oprim aici. O să aducem un avocat pentru voi și lui îi puteți spune tot ce doriți. Deocamdată, țineți-vă gura!

– Am înțeles, domnule.

Ozzie și Tatum au ieșit din celulă, trântind ușa în urma lor. Când au ajuns lângă ieșire, paznicul închisorii a pus receptorul în furcă și a spus:

– Domnule șerif, tocmai am vorbit cu Earl Kofer, care mi-a zis că a auzit că Stuart a fost ucis. E turbat rău. N-am știut ce să-i spun, dar trebuie să-i telefonați.

Ozzie a blestemat în barbă și a mormăit:

– Chiar mă pregăteam să fac asta. Dar acum trebuie să mă duc la spital. Te descurci, da?

– Nu, a spus Tatum.

– Ba poți. Spune-i esențialul și promite-i că o să-l sun eu mai târziu.

– N-am de ce să-ți mulțumesc.

– Asta e.

Ozzie s-a grăbit să iasă, apoi s-a auzit motorul mașinii lui.

*

Era aproape ora cinci dimineața când Ozzie a intrat în parcarea pustie a spitalului. A oprit lângă camera de urgențe, s-a grăbit să intre și a fost cât pe ce să îl dărâme pe Dumas Lee, care i-o luase cu un pas înainte.

– Fără comentarii, Dumas, și să știi că mă enervezi.

– Asta mi-e meseria, șerifule! Caut adevărul.

– Eu nu știu adevărul.

– Femeia a murit?

– Nu-s doctor. Și-acum, scutește-mă!

Ozzie a apăsat butonul de chemare a liftului și l-a lăsat pe reporter în holul de la intrare. Ajuns la etajul doi, i-a întâlnit pe cei doi adjuncți care îl așteptau. Aceștia l-au însoțit până la un ghișeu unde stătea un doctor tânăr, care i-a văzut apropiindu-se și s-a ridicat. Ozzie a făcut prezentările și toți s-au salutat cu mișcări din cap, fără să își strângă mâinile.

– Ce ne puteți spune? l-a întrebat Ozzie.

Fără să se uite la vreo fișă, doctorul a spus:

– Încă nu și-a recăpătat cunoștința, dar e stabilă. A suferit o fractură a maxilarului, în partea stângă, și curând va avea nevoie de o intervenție chirurgicală pentru asta, dar nu e chiar atât de urgentă. Se pare că a primit o lovitură puternică în falcă și în bărbie, care a făcut-o să își piardă cunoștința.